ИМИГРАНТСКОМ ПРЕВЛАШЋУ У ЗАПАДНОЈ ЕВРОПИ ВИШЕ СЕ НЕ БАВЕ КАТАСТРОФОЛОЗИ НЕГО ПОЛИЦИЈА И ДНЕВНА ШТАМПА (1)

Остварење застрашујућих прогноза

У западноевропским градовима, изван видокруга камера званичних медија и светлости политички коректних рефлектора, одвија се урбани специјални рат великих размера између трећесветских имигрантских маса и европских староседелаца. У задњој години свог живота недавно преминули писац и сликар Драгош Калајић је, по наруџбини свог италијанског издавача, написао о овом проблему обимну студију под насловом „Инвазија Европе". У наредним бројевима објавићемо шире изводе из тог рукописа, који је нашој редакцији, односно нашем главном уреднику, поверио лично аутор. Пред нама су одломци из опсежног поглавља под насловом „Страх"

Пише: Драгош Калајић

„Имам кћи ко-ја по-ха-ђа шко-лу у Тор Са-пи-ен-ци и мо-ра да пу-ту-је тим во-зом. Ша-љем је у те-ре-та-ну да ја-ча ми-ши-ће" – та-ко се жа-ли же-ле-зни-чар из-ве-шта-чу ми-лан-ског не-дељ-ни-ка *Ра-по-ра-та* на на-ср-тљи-ву

и ра-сту-ћу ма-су те прет-ње Ци-га-на, што за-по-се-да-ју воз ко-ји у ра-ним ча-со-ви-ма по-ла-зи од Аве-ца-на ка рим-ској ста-ни-ци Ти-бур-ти-на, пре-во-зе-ћи не са-мо рад-ни на-род већ и ла-жне про-сја-ке са шта-ка-ма, на-мер-но оса-ка-ће-ну де-цу, ло-пу-же и про-вал-ни-ке. Реч је о
*„по-ла ча-са па-кла
”*
:
*„Ци-га-ни нас гу-ра-ју и осла-ња-ју
се
на нас, се-да-ју нам у кри-ло док им не пре-пу-сти-мо на-ше ме-сто. Ур-ла-ју, зо-ву, жде-ру...
”*
Слу-жбе-ни-ци же-ле-зни-це не усу-ђу-ју се да им тра-же кар-те јер зна-ју да ће до-би-ти ба-ти-не.

У ци-ган-ском на-се-љу глав-на, ноћ-на за-ба-ва мла-дих са-сто-ји се у де-мо-ли-ра-њу укра-де-них, лук-су-зних ауто-мо-би-ла, ко-је по-том пре-тва-ра-ју у бук-ти-ње, уз екс-пло-зи-је што се раз-ле-жу ки-ло-ме-три-ма да-ле-ко, на-ја-вљу-ју-ћи, су-мор-но, вре-ме ве-ли-ких про-ме-на. По-ли-ци-ја се не усу-ђу-је да уђе у на-се-ље уље-за већ са-мо ша-ље оп-штин-ске слу-жбе да крот-ко и по-ни-зно по-ку-пе остат-ке пи-ра уни-што-ња. Но-ћу Ци-га-ни ис-тр-жу пра-го-ве же-ле-знич-ке пру-ге – до-во-де-ћи у опа-сност са-о-бра-ћај – а нај-ра-ди-је ба-кар и алу-ми-ни-јум ко-ји до-бро про-да-ју. Жа-ли се дру-ги же-ле-зни-чар, ко-ји се не усу-ђу-је да са-оп-шти сво-је име: *„Да би укра-ли три-де-сет центиметара ба-кра – рас-ту-ри-ли су нам не-ко-ли-
к
о пу-та елек-трич-не уре-ђа-је за по-кре-та-ње трач-ни-ца, због че-га на-ши љу-ди мо-ра-ју да ра-де це-ле но-ћи.*
”
Кад се управ-ник ста-ни-це по-бу-нио, Ци-га-ни су му за-пре-ти-ли:
*„Ти си но-ћу сам!
”*
И до-и-ста, но-ћу се чу-ју пуц-њи ва-тре-ног оруж-ја, а про-стор око ста-ни-це и окол-не ули-це су пре-пу-ни из-ме-та и тра-го-ва мо-кра-ће јер Ци-га-ни не во-ле да ко-ри-сте од-го-ва-ра-ју-ће за-хо-де, ко-је им је оп-шти-на ста-ви-ла на рас-по-ла-га-ње.
[1]

&

По-след-ње го-ди-не два-де-се-тог ве-ка онај ко-ји пи-ше ове ре-до-ве об-рео се у Бре-ши, пам-те-ћи је као је-дан од нај-буј-ни-јих гра-до-ва ита-ли-јан-ског при-вред-ног

пред-у-зет-ни-штва. Па-дао је су-мрак, Трг Им-пе-ри-је с тор-же-стве-ном нео-ро-ман-ском ар-хи-тек-ту-ром Пи-ја-ћен-ти-ни-ја био је пуст, али је су-сед-ни, Пи-а-ца де-ла Ло-ђа био пре-пун, прем-да ту-ђи-на, пре-тво-рен у арап-ски сук, где ни-је би-ло ни-јед-ног бле-до-ли-ког. Иза тр-га про-сти-ре се ста-ри део гра-да, пот-пу-но осво-јен африч-ким ими-гран-ти-ма, њи-хо-вим рад-ња-ма и за-да-си-ма или ми-ри-си-ма ло-ја, те не-сно-сном бу-ком арап-ске му-зи-ке, ли-ше-не по-сто-ја-ног сре-ди-шта и те-жи-шта гра-ви-та-ци-је, што ле-лу-ја као не-ко звуч-но зна-ме-ње људ-ске по-во-дљи-во-сти и из-гу-бље-но-сти. Са-мо по-не-ко ли-це стра-ро-се-де-ла-ца, бле-до, очај-но. По-ми-слих, по-но-сно, ка-ко хра-бро одо-ле-ва-ју, али ме је при-ја-тељ, во-дич, од-мах раз-у-ве-рио: *„ Не, већ не-ма-ју ку-да. Це-не ста-но-ва су то-ли-ко па-ле ов-де да с оним што би до-би-ли не би мо-гли ни-куд оти-ћи.*
”

На тр-гу, као чу-до, ин-ва-зи-ји се опи-ра-ла јед-на хра-бра, ле-па же-на, од-луч-на да по сва-ку це-ну одр-жи свој бар и по-сао. Али у ње-ном ма-лом, љуп-ком и жен-стве-ном про-сто-ру ни-је би-ло ни-јед-ног си-вог или цр-ног ли-ца, јер је због стал-них на-ср-та-ја, па и по-ку-ша-ја си-ло-ва-ња од стра-не та-квих од-лу-чи-ла да им за-бра-ни при-ступ, из-го-ва-ра-ју-ћи се да су сва ме-ста по-пу-ње-на или већ на-ру-че-на. Има-ла је стал-ну за-шти-ту мо-ма-ка ра-ди-кал-не де-сни-це, са зна-ме-њем бе-лог келт-ског кр-ста на цр-ним ма-ји-ца-ма. Они су др-жа-ли угао и мо-три-ли на прет-ње.

Но-ћу кри-ми-нал ими-гра-на-та, ко-ји већ чи-не пе-ти-ну ста-нов-ни-штва, по-при-ма па-кле-не раз-ме-ре. Из-ве-штач *Cor-ri-e-re del-la Se-ra* бе-ле-жи жал-бе гра-ђа-на: *„Кроз сре-ди-ште гра-да ви-ше ни-је мо-гу-ће про-ћи. Отво-ри-ти му-зе-је но-ћу? Би-ла би то лу-дост јер нас је страх*
да но-ћу иза-ђе-мо из ку-ће.
И ко ће да нас бра-ни? Про-ђи-те кроз уре-де: ко-ли-ко по-ли-ца-ја-ца и ка-ра-би-ње-ра је за-у-зе-то пи-ска-ра-њем? Али за-што на та ме-ста не до-ве-ду вој-ску и не по-ша-љу по-ли-цај-це на ули-це? Пре не-го што бу-де пре-ка-сно
,
јер
с
е пу-сто-ше-ње сре-ди-шта гра-да
од-ви-ја
исто-вре-ме-но с бу-ја-њем кри-ми-на-ла... За-то нам љу-ди од-ла-зе и ми стра-ху-је-мо од смр-ти де-с
е-
ти-не ма-лих пред-у-зе-ћа. Мно-ги су за-тво-ри-ли рад-ње и оти-шли..
.”

Гра-до-на-чел-ник Бре-ше ши-ри ру-ке на рас-пе-ћу оча-ја-ња: *„Др-жа-ва је не-моћ-на!”*[2] Из-ве-штај од 15. сеп-тем-бра 1999. пре-но-си дир-љи-ву по-вест про-фе-сор-ке ста-ро-грч-ког је-зи-ка ко-ја је зна-ла на-па-мет Ксе-но-фо-но-ве *Ана-ба-зе* и ко-ја је ку-пи-ла стан из-ван сре-ди-шта гра-да уве-ре-на да ће та-ко на-ћи пре-ко по-тре-бан мир за свој рад. Об-ре-ла се у па-кле-ној мо-ри ко-ја је те-шко угро-зи-ла ње-но мен-тал-но здра-вље *:* *„* *По-лу-де-ла је* *”* , ка-же су-сед на до-њем спра-ту, „ *одав-но ни* *са* *ким не раз-го-ва-ра, не-ма, о* *д-* *сут-на у свом оча-ја-њу.”* У тим на-се-љи-ма, ла-ко-ми-сле-ни по-бор-ни-ци *ма-ши-на за ста-но-ва-ње* , као во-љом не-ког ци-нич-ног или злу-ра-дог ду-ха исто-ри-је, про-јек-то-ва-ли су тр-го-ве по узо-ру на ле-ван-тиј-ске *су-ко-ве* , те су и та-ко при-ву-кли ими-грант-ске ма-се. У јед-ном на-се-љу, од две-ста осам-де-сет се-дам ста-но-ва – Ита-ли-ја-ни су оста-ли да жи-ве у све-га че-тр-на-ест, и они на пу-ту ева-ку-а-ци-је: *„* *У на-се-љу* *Se-re-nis-si-mo* (*Нај-ве-дри-ји*), *од де-ве-де-сет се-дам оста-ло на* *с* *је св* *е-* *г* *а* *пет Ита-ли-ја-на* *,* *а од четрдесет и осам ста-но-ва* *у* *бро-ј* *у 27* *оста-ло је са-мо тро-је* *.* *И*

сто
је и у
бро-ј
у
31 на-шег на-се-ља
. Са-мо је-дан Ита-ли-јан, чи-јег име-на се не се-ћам, остао је у бро-ју
15
… У бро-ју
25
сви су имигранти
,
не-ма ни-јед-ног Ита-ли-ја-на.
”
Ева-ку-а-ци-ја се на-ста-вља.

&

Пре-ма опа-жа-њу про-фе-со-ра исто-ри-је Ли-он-ског уни-вер-зи-те-та Бер-на-ра Лу-га-на, Фран-цу-зи су ин-ва-зи-ји ими-гра-на-та већ пре-пу-сти-ли зна-чај-не де-ло-ве сво-је те-ри-то-ри-је, осо-би-то гра-до-ве и са-те-лит-ска на-се-ља, те им пред-сто-ји, ако же-ле да оп-ста-ну, да *„сле-де при-мер Ср-ба”* те уста-ну и кре-ну у *re-con-qu-i-sta.* Нео-бј а-вље-ни рат уље-за про-тив ста-ро-се-де-ла-ца тра-је већ го-ди-на-ма и раз-бук-та-ва се: пљач-ке, про-ва-ле, на-си-ља, под-мет-ну-ти по-жа-ри и си-ло-ва-ња по-ста-ли су већ сва-ко-дне-ви-ца, ко-ју ме-ди-ји вла-сто-др-жа-ца на-сто-је да пом-но кри-ју од ши-ре јав-но-сти, оба-ве-шта-ва-ју-ћи са-мо о круп-ни-јим и ма-сов-ни-јим на-па-ди-ма, али с ван-ред-ном шкр-то-шћу, те при-пи-су-ју-ћи све не-ким ма-гло-ви-то од-ре-ђе-ним „бан-да-ма мла-дих”, јер би сва-ки по-мен њи-хо-вог по-ре-кла био про-ту-ма-чен као из-раз за-ко-ном за-бра-ње-не и ка-жњи-ве ксе-но-фо-би-је. У про-тив-ном, по пра-ви-лу, зло-чи-не при-пи-су-ју не бо-ље од-ре-ђе-ним
С
ло-ве-ни-ма, чи-ме се обич-но по-кри-ва-ју
и шти-те од сра-мо-те бив-ши
др-жа-вља-ни Ју-го-сла-ви-је
Ал-бан-ци, му-сли-ма-ни или Ци-га-ни.
Кри-ми-на-ли-зо-ва-ти Сло-ве-не, осо-би-то Ср-бе, до-пу-ште-но је, чак по-жељ-но. Дан-два ка-сни-је, ако је зло-чин те-жи и ако су зло-чин-ци от-кри-ве-ни, при-зна-је се да су, при-ме-ри-це,
Ру-му-ни,
што је опет при-кри-ва-ње и по-кри-ва-ње Ци-га-на…

Пат-ње Фран-цу-за су по-ста-ле то-ли-ко те-шке и хро-нич-не да се већ уста-но-вљу-ју по-себ-не уста-но-ве са-мо-по-мо-ћи, по-пут *Vo-ix des Fran-ca-is-Re-na-is-san-ce 95*, што нас пре-ко стра-ни-ца
Le Li-bre Jo-ur-nal
оба-ве-шта-ва о јед-ном про-сеч-ном и на-су-ми-це иза-бра-ном слу-ча-ју стра-да-ња ме-ђу хи-ља-да-ма. То је ис-по-вест са-мо-хра-не мај-ке дво-је ма-ло-лет-не де-це, од ко-јих је јед-но те-шко обо-ле-ло од ме-нин-ги-ти-са, при-ну-ђе-не да жи-ви у ле-кор-би-зи-је-ов-ској
ма-ши-ни за ста-но-ва-ње
, као та-лац на-си-ља и сви-ре-по-сти бан-де ими-гра-на-та, што су њен стан пре-о-бра-зи-ли у сто-ва-ри-ште за чу-ва-ње и про-да-ју нар-ко-ти-ка, пре-те-ћи да ће сва-ку не-по-слу-шност пла-ти-ти жи-во-ти-ма нај-дра-жих:

„Шта да ра-дим? По-ли-ци-ја има на-лог од го-спо-ди-на гра-до-на-чел-ни-ка да не ула-зи у овај део гра-да. Они ко-ји су то по-ку-ша-ли би-ли су пре-ту-че-ни, од-ле-жав-ши три не-де-ље у кли-ни-ци. Су-се-ди? Ов-де сва-ко са-мо се-бе гле-да , јер су сви пре-стра-вље-ни. Об-ја-сни-ла сам ин-спек-то-ру по-ли-ци-је ка-ко је за нас ве-о-ма опа-сно да оста-не-мо у том ста-ну. То-ком три не-де-ље ишли смо од хо-те-ла до хо-те-ла, без нов-ца, без па-пи-ра и ско-ро без оде-ће. У ме-ђу-вре-ме-ну
,
наш стан био је пот-пу-но опу-сто-шен... Ни-смо зна-ли ви-ше где да кро-чи-мо, то-ли-ко је из-ме-та би-ло око-ло... И упр-кос свих до-ка-за ко-је смо под-не-ли по-ли-ци-ја још ни-је ухап-си-ла чла-но-ве те бан-де..
.
„
3

&

Пре-ма из-ве-шта-ју изра-ел-ског днев-ни-ка *Ma-a-riv,* ко-ји пре-но-си *Fran-ce Pres-se*, не-тр-пе-љи-вост ими-гра-на-та у Фран-цу-ској је по-при-ми-ла та-кве раз-ме-ре да се Изра-ел при-пре-ма да из-вр-ши ма-сов-но пре-се-ље-ње фран-цу-ских Је-вре-ја. Про-це-њу-је се да Фран-цу-ску же-ли да од-мах на-пу-сти око три-де-сет хи-ља-да њих, ужа-сну-тих прет-ња-ма и на-си-љем.
4

Мо-жда је упра-во ово су-сре-ћи-ва-ње нео-бја-вље-ног ра-та на је-врej-ску за-јед-ни-цу *по-бу-ди-ло*
мно-ге је-врej-ске, го-ди-на-ма гла-сне по-бор-ни-ке мул-ти-ра-сног и мул-ти-кул-тур-ног дру-штва, те јав-не а нео-вла-шће-не су-ди-је то-бо-жњој ксе-но-фо-би-ји и ра-си-зму ко-ји

при-пи-су-ју сва-ком от-по-ру ин-ва-зи-ји, те го-ро-пад-не по-бор-ни-ке че-чен-ске по-бу-не и оспо-ра-ва-о-це пра-ва Ру-си-је да се бра-ни од ислам-ског те-ро-ри-зма и не до-пу-сти стварање не-ка-квог
кав-ка-ског ка-ли-фа-та
– од Бер-на-ра Ку-шне-ра и Ала-на Фин-кел-кра-у-та до Пјер-Ан-дре Та-же-ва – да
окре-ну лист
и оп-ту-же упра-во сво-је не-гда-шње ми-ље-ни-ке за ра-си-зам. Уз по-моћ ци-о-ни-стич-ког по-кре-та
Hac-ho-mer Hat-za-tr
и
Ra-dio Sha-lom
по-кре-ну-ли су осу-ду
*„фран-ко-фон-ске мр-жње што се ши-ри као и ан-ти-се-ми-ти-зам.
”*

Из-ве-штач *Cor-ri-e-re del-la Se-ra* оба-ве-шта-ва да ен-де-мијско дру-штве-но зло-ста-ње иза-зи-ва обр-ну-ти ра-си-зам, не-ку вр-сту „ *фран-ко-фо -би-је ко-ја под-сти-че мла-де ими-гран-те да ди-жу ба-ри-ка-де иден-ти-те-та и је-зи-ка
,
да ижи-вља-ва-ју сво-ју не-тр-пе-љи-вост про-тив бе-лих вр-шња-ка и про-тив бе-лач-ког дру-штва
”*
. То-ком њи-хо-вих сту-дент-ских про-те-ста
,
„
бел-ци су би-ли на-па-да-ни и вре-ђа-ни
,
а ге-рил-ска бор-ба по-че-ла је у па-ри-ском квар-ту
Go-ut-te d’or
*, квар-ту бе-за-ко-ни-ка сва-ке вр-сте...
Је-дан сат па-кла, са сто-ти-на-ма мла-дих*
be-urs
, ко-ји су ло-ми-ли и па-ли-ли ауто-мо-би-ле, ба-ца-ли бом-бе
мо-ло-тов
*, што се, уоста-лом, де-ша-ва
на
мно-гим пе-ри-фе-ри-ја-ма сва-ке су-бо-те у
ве-че.*
..
”
5

Тим по-во-ди-ма Пјер-Андре Та-жев по-звао је фран-цу-ску јав-ност да се осло-бо-ди стра-ха од исла-ми-ста:
„Жи-ви-мо у не-кој вр-сти евро-пе-и-стич-ког ан-ђе-ли-зма

,
што се на-да да ће оста-ти за-шти-ћен од су-ко-ба. Дух ка-пи-ту-ла-ци-је, ко-ји хра-ни фран-цу-ска
евро-кра-ти-ја
, вра-ћа у се-ћа-ње Мин-хен 1938
.”
6

&

Дру-гог но-вем-бра 2004. го-ди-не, у сре-ди-шту Ам-стер-да-ма, из-ве-сни Мо-ха-мед Бујери за-клао је по-том-ка сли-ка-ра Ван Го-га, филм-ског ре-ди-те-ља Теоа Ван Го-га, кри-вог што је, по све-до-чан-ству му-сли-ман-ке по-ре-клом из Со-ма-ли-је, по-сла-ни-це хо-ланд-ског Пар-ла-мен-та Хир-си Али – на-сло-вље-ном *Sub-mis-sin* (Пот-чи-ња-ва-ње) – сни-мио крат-ко-ме-тра-жни, до-ку-мен-тар-ни филм о по-ни-жа-ва-ју-ћем и му-че-нич-ком по-ло-жа-ју же-на под кну-том исла-ма. Жр-тву је за-клао, од-но-сно жр-тви је до-слов-но пре-те-сте-ри-сао врат с че-ти-ри за-хва-та, а по-том је спре-мље-ни, уски бо-деж за-рио у гру-ди усмр-ће-ног ка-ко би учвр-стио лист с ду-гим и пре-те-ћим пи-смом про-тив све-до-ки-ње. Ка-да је јед-на про-ла-зни-ца ужа-сну-та упи-та-ла уби-цу шта је то по-чи-нио – он је хлад-но-крв-но од-го-во-рио:
„Сад зна-те шта вас че-ка
.”
7

Ка-ко су ис-тра-жи-ва-ња утвр-ди-ла и на осно-ву прет-ход-них те-ле-фон-ских при-слу-шки-ва-ња мре-же исла-ми-стич-ких удру-га, то ни-је био зло-чин уса-мље-ног очај-ни-ка или лу-да-ка већ уна-пред при-пре-мљен, кр-ва-ви про-тест *Бри-га-де ислам-ског ши-ха-да,*
чи-је во-ђе про-по-ве-да-ју по-тре-бу уби-ја-ња не-му-сли-ма-на.
На-кон кла-ња не-сре-ћ-ног Те-оа Ван Го-га, је-дан је ја-вио дру-ги-ма:
„Исе-кли смо јаг-ње на ислам-ски на-чин.
”
8
Про-из-во-ђач фил-ма, под си-лом смрт-них прет-њи, ни-је се усу-дио да га при-ка-же (из-у-зев не-ко-ли-ко бе-за-зле-них, сти-ли-зо-ва-них се-квен-ци), прав-да-ју-ћи се:
„Не же-лим дру-ге мр-тве!
”
9

Ис-тра-жи-ва-ња ста-ња хо-ланд-ског дру-штва и од-но-са спрам ими-гра-на-та от-кри-ла су слом об-ма-на и са-мо-об-ма-на о ми-ро-љу-би-вом мул-ти-кул-тур-ном и мул-ти-ет-нич-ком су-жи-во-ту. Хо-лан-ђа-ни су об-у-зе-ти стра-хом, а по-нај-ви-ше упра-во од оних *ин-те-гри-са-них,* ко-ји их нај-бо-ље по-зна-ју те мр-зе. Пре-ма ис-тра-жи-ва-њи-ма, огром-на ве-ћи-на имиграната сма-тра Хо-лан-ђа-не из-о-па-че-ним, до-стој-ним је-ди-но пре-зи-ра. Ка-ко при-зна-је Ро-ел ден Утер, уред-ник днев-ни-ка *De Te-le-gra-af,*
вла-да им је го-ди-на-ма за-бра-њи-ва-ла да го-во-ре о ствар-ном ста-њу тих од-но-са. На-кон сва-ког зло-чи-на ја-вљао му се управ-ник ам-стер-дам-ске по-ли-ци-је с на-ред-бом:
„Не тре-ба да пи-ше-те да су кри-ми-нал-ци Ма-ро-кан-ци или Тур-ци већ јед-но-став-но Хо-лан-ђа-ни .”
[10]

&

У Ита-ли-ји, где је сре-ди-ште ка-то-ли-чан-ства, тре-ћи ми-ле-ни-јум хри-шћан-ства по-чео је у зна-ку ши-ре-ња про-те-ста му-сли-ман-ских ро-ди-те-ља про-тив оби-ча-ја др-жа-ња Рас-пе-ћа на про-че-љи-ма учи-о-ни-ца ни-жих и сред-њих шко-ла. Пре-ма об-ја-шње-њу јед-ног од во-ђа тог по-кре-та про-тив Рас-пе-ћа, та-кав при-зор иза-зи-ва тра-у-ме у ду-ши мла-дих му-сли-ма-на и сто-га је нео-п-ход-но, у име рав-но-прав-но-сти, укло-ни-ти иза-зов. Под-нео је ту-жбу и су-ди-ја је по пре-ком по-ступ-ку до-нео од-лу-ку да Рас-пе-ће бу-де укло-ње-но из шко-ле ко-ју у Акви-ли по-ха-ђа-ју ње-го-ва де-ца, што је управ-ник од-мах и спрем-но из-вр-шио.[10]

Ипак, ни та жр-тва ни-је би-ла до-вољ-на да за-до-во-љи про-тив-хри-шћан-ске не-тр-пе-љи-во-сти. Убр-зо по-том је до-шао под удар и сам пра-зник Бо-жи-ћа, те тра-ди-ци-о-нал-ни оби-чај да де-ца у шко-ли пра-ве ма-ке-те све-те пе-ћи-не где је ро-ђен Исус Хри-стос. Због при-су-ства уче-ни-ка му-сли-ман-ске ве-ро-и-спо-ве-сти, школ-ске вла-сти у ни-зу ме-ста од-лу-чи-ле су да уки-ну тра-ди-ци-о-нал-ну про-сла-ву Бо-жи-ћа. У Тре-ви-зу су је за-ме-ни-ли не бо-ље обра-зло-же-ним пра-зни-ком *Цр-вен-ка -пе* .
Пре-ма ре-чи-ма јед-не учи-те-љи-це основ-не шко-ле
Ci-ar-di
– где уче-ни-ци му-сли-ман-ске ве-ро-и-спо-ве-сти чи-не ше-сна-ест од-сто по-ла-зни-ка – но-во-у-ста-но-вље-ни пра-зник
Цр-вен-ка-пе „по-кре-ће де-цу на уче-шће и по-ве-зи-ва-ње ,
а да не вре-ђа ни-чи-ја вер-ска осе-ћа-ња

”

.
Об-ја-шња-ва, по-дроб-ни-је, над-ле-жан за не-што што се зо-ве
ди-дак-тич-ка ме-ђу-кул-ту-ра
: У пи-та-њу је
„ши-ро-ки ди-дак-тич-ки про-је-к
а
т по-све-ћен ми-ру... Сва-ка шко-ла је иза-бра-ла раз-ли-чи-те де-лат-но-сти са-о-бра-зне с ци-љем да уме-ша и по-ве-же сву де-цу. Има дру-гих при-ли-ка (
sic
!) да го-во-ри-мо о Бо-жи-ћу и тра-ди-ци-ји
.”
1
1

&

У Шпа-ни-ји, не-кад најревносније вер-ној ка-то-ли-чан-ству, ста-ре-шин-ство ка-те-дра-ле Ком-по-сте-ла, јед-не од нај-зна-чај-ни-јих та-ча-ка хо-до-ча-шћа у Евро-пи, од-лу-чи-ло је да укло-ни чу-ве-ну мра-мор-ну ста-туу Све-тог Сан-тја-га Ма-та-мо-ро-са на про-пе-том ко-њу, ко-ја сла-ви ње-го-ву бор-бу и по-бе-ду над му-сли-ман-ским за-во-је-ва-чи-ма, те да је за-ме-ни дру-гом, но-вом, *по-ли-тич-ки ко-рект-ном,* што га при-ка-зу-је у пр-ња-ма хо-до-ча-сни-ка, *„ка-ко не би иза-зи-ва-ли осе-ћа-ња дру-гих ет-нич-ких гру-па ”*

.

Пре-ма ле-ген-ди, зем-ни оста-ци Све-тог Сан-тја-га по-чи-ва-ју упра-во у Ком-по-сте-ли, а мра-мор-на ста-туа је ис-кле-са-на и по-диг-ну-та кра-јем XV сто-ле-ћа, у свет-ко-ви-ни *r e-con-qu-i-sta*
, осло-ба-ђа-ња Шпа-ни-је од ви-ше-ве-ков-не арап-ске и исла-мо-крат-ске оку-па-ци-је.
12
С дру-ге стра-не, рет-ки су европ-ски ме-ди-ји ко-ји су из-ве-сти-ли – оба-ве-зно шкр-то, у све-га не-ко-ли-ко ре-до-ва, ско-ро сти-дљи-во или за-стра-ше-но – о све-ча-ном пап-ском про-гла-ше-њу за све-ца Мар-ка Д’Ави-а-на, ко-ји је 1683. го-ди-не, пред тур-ском оп-са-дом Бе-ча, сво-јом ве-ли-чан-стве-ном ду-хов-ном сна-гом и во-љом по-кре-нуо и по-вео европ-ске на-ро-де те ма-ло-број-ну вој-ску бра-ни-о-ца пре-сто-ни-це цар-ства да је од-бра-не и од-ба-це не-при-ја-те-ља, да не до-пу-сте исла-ми-за-ци-ју Евро-пе.
<

*(*Октобар 2005)

На по ме не

[1] *Pa-no-ra-ma*, 30. ок-то-бар 2002.

[2] *Cor-ri-e-re del-la Se-ra,* 8. сеп-тем-бар 1999.

[3] *Le Li-bre Jo-ur-nal,* 17. фе-бру-ар 2000.

[4] *Cor-ri-e-re del-la Se-ra,* 14. јун 2004.

[5] *Cor-ri-e-re del-la Se-ra,* 27. март 2005.

[6] *Cor-ri-e-re del-la Se-ra,* 19. април 2005.

[7] *Cor-ri-e-re della Se-ra,* 27. ја-ну-ар 2005.

[8] *Cor-ri-e-re del-la Se-ra,* 12. април 2005.

[9] *Pa-no-ra-ma,* 18. но-вем-бар 2004.

[10] *Cor-ri-e-re del-la Se-ra,* 29. ок-то-бар 2003.

[11] *Cor-ri-e-re del-la Se-ra,* 6. де-цем-бар 2004.

[12] *Cor-ri-e-re del-la Se-ra,* 8. јун 2004.

(2) Слом "идиле", рађање хаоса

(3) Демонтирање свих одбрана

(4) Заговорници европске пропасти

(5) Име руже боје новца